కేసర్ సింగ్ మరియు ఇతరులు.

వర్సెస్

సాధు

జనవరి 29, 1996

[కె. రామస్వామి మరియు జి. బి. పట్టనాయక్, న్యాయమూర్తులు].

పంజాబ్ కస్టమ్ (పోటీ చేసే అధికారం) చట్టము, 1920 - 1973 సవరణ చట్టము — ఎస్.7 - విషయం అధికార పరిధి యొక్క మూలానికి వెళ్ళినప్పుడు అమలులో డిక్రీని అమలు చేయగల సామర్థ్యం - అప్పీలేట్ న్యాయస్థానం డిక్రీని ఆమోదించే సమయంలో సవరణ చట్టము వర్తిస్తుంది కాబట్టి, డిక్రీ చెల్లదు.

దర్శన్ సింగ్ వర్సెస్ రామ్ పాల్ సింగ్, AIR (1991) SC 1654, లపై ఆధారపడ్డారు.

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నెం.3191/1996.

సి.ఆర్.నెం.330/1992 లో పంజాబ్, హర్యానా ఉన్నత న్యాయస్థానం ఇచ్చిన 30.1.92 నాటి తీర్పు, ఉత్తర్వుల నుండి.

అప్పీలుదారుల తరపున ఎం. ఆర్. శర్మ మరియు ప్రేమ్ మల్హోత్రా.

న్యాయస్థానం ఈ క్రింది ఉత్తర్వులను వెలువరించింది:

అనుమతి మంజూరు చేయబడింది.

ప్రత్యామ్నాయం అనుమతించబడింది.

ప్రతివాదికి సేవలు అందించినప్పటికీ, అతను వ్యక్తిగతంగా లేదా న్యాయవాది ద్వారా హాజరు కావడం లేదు. అప్పీలుదారుల సలహాలు విన్నాము. 1924లో నాథు అనే వ్యక్తి ఆచారం ఆధారంగా అనుషంగికంగా పొందిన డిక్లరేటరీ డిక్రీ ఆధారంగా అప్పీలుదారుల నుండి భూమిని వసూలు చేయుట చేసుకోవడానికి 1978లో ప్రతివాది దావా వేశారు. నాథుకు పరాయి వ్యక్తి అయిన రూలియా నుండి అప్పీలుదారు ఆస్తిని కొనుగోలు చేసినట్లు మరియు ఆచరణ ప్రకారం అతను సమీప అనుషంగిక

వ్యక్తి మరియు ఈ పరాయి వ్యక్తీకరణ పరిశీలన ద్వారా మద్దతు ఇవ్వబడలేదు అని వారి కేసు. అప్పీలుపై, విచారణ న్యాయస్థానం దావాను కొట్టివేయడం జరిగింది. రెండవ అప్పీల్ ఆర్.యెస్.ఏ నెం.2416/79 లో కొట్టివేయబడింది. అమలులో అప్పీలుదారు తరువాత చేసిన సవరణ ద్వారా ఆచారబద్ధమైన హక్కును తొలగించినందున, విచారణ న్యాయస్థానం జారీ చేసిన డిక్రీ చెల్లదు. ఆ దరఖాస్తు, వర్తింప చేయును తిరస్కరించి, 1992 జనవరి 30 నాటి వివాదాస్పద ఉత్తర్వులో ఉన్నత న్యాయస్థానం పునఃసమీక్షను తిరస్కరించింది. అందువల్ల ప్రత్యేక అనుమతి ద్వారా ఈ అప్పీల్.

వివాదం ఇకపై *సమగ్రమైనది కాదు.* ఈ న్యాయస్థానం, దర్శన్ సింగ్ వర్సెస్ రామ్ పాల్ సింగ్, ఏఐఆర్ (1991) ఎస్.సి. 1654 పంజాబ్ కస్టమ్(పోటీ చేసే అధికారం) చట్టము, 1920 యొక్క ఆచారబద్ధమైన హక్కుపై సవరణ చట్టము 1973 యొక్క ప్రభావాన్ని పరిగణించి, ఇలా పేర్కొన్నారు:

> "పైన పేర్కొన్న సూత్రాలను పరిగణనలోకి తీసుకుంటే, ప్రధాన చట్టము యొక్క నిబంధనలు, ఉద్దేశ్యం మరియు కారణాల వివరణ మరియు సవరణ చట్టము యొక్క నిబంధనలు మరియు పంజాబ్ ఉన్నత న్యాయస్థానం నిర్ణయాలు మరియు ఈ న్యాయస్థానం యొక్క సవరణ చట్టము ద్వారా సవరించబడిన ప్రధాన చట్టము యొక్క ఎస్.7 పునరావృత్తమైనదని మరియు పెండింగ్ లో ఉన్న కార్యకలాపాలకు వర్తిస్తుందని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము. ఉజగ్గర్ సింగ్ వర్సెస్ ధర్మ సింగ్ కేసులో 28-11-1986 నాటి ఈ న్యాయస్థానం నిర్ణయాలు సివిల్ అప్పీల్ నెం.1263/1973 మరియు ఉద్దమ్ సింగ్ వర్సెస్ తర్సెం సింగ్, 15-7-1987 తేదీ నాటి సివిల్ అప్పీల్ నెం.1135/1974 ను పునఃపరిశీలించాల్సిన అవసరం లేదు.
>
> వాదనల క్రమంలో, కొంత మంది అప్పీలుదారులకు హిందూ చట్టం కింద పరాయీకరణలను వ్యతిరేకించే హక్కు ఉండవచ్చని వెల్లడైంది. ఈ అప్పీళ్లను కొట్టివేసిన తరువాత ప్రధాన చట్టము క్రింద ఉన్న హక్కు చట్టబద్ధమైన హక్కు అని, ఇప్పుడు దానిని తొలగించినందున అటువంటి దావా ఏదైనా శాసనములో సమర్థనీయంగా ఉంటుందా అనే సందేహాలు వ్యక్తం చేయబడ్డాయి. ఈ విషయముకు సమాధానం పంజాబ్ చట్టాల చట్టము మరియు ప్రధాన చట్టము ఆమోదించబడినప్పుడు ఏమి జరిగిందనే దానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. మొదటిది ఆచారాలను పరిరక్షించిందని, రెండోది పరాయీకరణను వ్యతిరేకించే ఆచార హక్కును నియంత్రించిందని ఎటువంటి సందేహం లేదని తెలుస్తోంది. ఈ క్రింది విశ్లేషణ ద్వారా ఇది స్పష్టమవుతుంది.

అయితే, ఫలితాన్ని నిర్ధారించడానికి శాసన మండలి ఉద్దేశం మరియు అధిశాసనములోని నిబంధనలను జాగ్రత్తగా పరిశీలించాలి". ఒక ఆచారము యొక్క ఉనికిని మరియు ప్రామాణికతను గుర్తించే పార్లమెంటు చట్టము గతంలో ఆచారం ద్వారా ప్రయోజనం కలిగి ఉన్న వ్యక్తులు లేదా వ్యక్తుల వర్గాలకు అనుకూలంగా కొత్త చట్టబద్ధమైన హక్కులను సృష్టించడానికి పనిచేయకపోవచ్చు. అటువంటి శాసనం ఆచారం యొక్క చెల్లుబాటును చట్టం ద్వారా ఉన్నత శీర్షికలో విలీనం చేయకుండా, ఒక ఆచారం యొక్క చెల్లుబాటును మంజూరు చేసే ప్రభావాన్ని కలిగి ఉండవచ్చు".

ప్రస్తుత సందర్భంలో ఆ ఆచారము పంజాబ్ చట్టాల చట్టము మరియు ప్రధాన చట్టము ద్వారా ధృవీకరించబడింది మరియు నియంత్రించబడింది మరియు దీనిని సవరణ చట్టము ద్వారా తొలగించారు. ఆచారాన్ని ఉన్నత చట్టబద్ధమైన హక్కుగా మార్చడానికి ఆచారము ఆధారంగా ఏ అధిశాసనము ఆమోదించబడలేదు. అందువల్ల, సవరణ శాసనము ద్వారా ఆచారము తొలగించబడటానికి ముందు లేదా తరువాత, హిందూ శాసనము కింద పక్షాల హక్కులు ప్రభావితం కావు. మరియు హిందూ శాసనము క్రింద పరాయీకరణలు పరీక్షించబడే నిర్ణయ నియమాలను అందిస్తుంది. దీనిని రాబర్ట్సన్, న్యాయమూర్తి. దయా రామ్ వర్సెస్ సోహెల్ సింగ్, 110 పిఆర్ (1906) 390" లో గమనించారు. పంజాబ్ చట్టాల చట్టము ఎస్.5 కింద అన్ని సందర్భాల్లో, ఒక నిర్దిష్ట విషయానికి సంబంధించి తాను ఆచారము ద్వారా పరిపాలించబడుతున్నానని నొక్కిచెప్పే, వ్యక్తిగత శాసనము ద్వారా కాకుండా, తాను అలా పరిపాలించబడుతున్నానని నిరూపించుకోవడం, ఇంకా నిర్దిష్ట ఆచారము అంటే ఏమిటో నిరూపించడం. ఆచారానికి అనుకూలంగా నిబంధన సృష్టించిన ఊహ ఏదీ లేదు; దీనికి విరుద్ధంగా ఆచారము స్థాపించబడినప్పుడు మాత్రమే అది నిర్ణయ నియమంగా ఉంటుంది. ఈ పరిశీలనలను అబ్దుల్ హుస్సేన్ ఖాన్ వర్సెస్ బీబీ సోనా డెరో, (1917) 45 ఇండ్ ఆప్ 10 (13) = ఏ.ఐ.ఆర్ (1917) పి.సి డి 181 పి. 183) లో ప్రివీ కౌన్సిల్ ఆమోదించింది. సలీగ్ రామ్ వర్సెస్ మున్షి రామ్, [1962] 1 ఎస్.సి.ఆర్. 470 = ఏ.ఐ.ఆర్. (1961) ఎస్.సి. 1374 "కేసులో ఈ న్యాయస్థానం దీనిని పునరుద్ఘాటించింది. "పార్టీలు హిందువులు కలిగి ఉండు చోట, హిందూ శాసనము మొదట వర్తిస్తుంది మరియు హిందూ చట్టానికి విరుద్ధంగా ఒక ఆచారము నొక్కిచెప్పే వారెవరైనా దానిని నిరూపించాల్సి ఉంటుంది" అని పేర్కొంది.

పైన పేర్కొన్న పరిస్థితిని దృష్టిలో ఉంచుకుని, అమలు చేయడంలో డిక్రీ యొక్క అమలు సామర్థ్యాన్ని పెంచడానికి అప్పీలుదారుకు తగిన అర్హత లేదని న్యాయమూర్తి అభిప్రాయం సరైనది కాదు, ఎందుకంటే ఈ సవరణ చట్టము అమలు చేయబడిన సమయంలో వర్తించేది అప్పీలేట్ న్యాయస్థానం మరియు పైన పేర్కొన్న డిక్రీని ఆమోదించడం, అందువల్ల, చెల్లదు. విషయం అధికార పరిధి యొక్క మూలానికి వెళ్ళినప్పుడు, దానిని అమలు చేయడంలో కూడా లేవనెత్తవచ్చని స్థిరపడిన శాసనము. ఈ పరిస్థితుల్లో అప్పీలుదారులు అనర్హత పిటిషన్ ను లేవనెత్తే అర్హత తమకు లేదని పేర్కొంటూ హైకోర్టు పునఃసమీక్షను తిరస్కరించడం సరికా . స్థిరపడిన చట్టపరమైన స్థితిని దృష్టిలో ఉంచుకుని, తాజా ఆదేశాల కోసం ఈ విషయాన్ని అమలు చేసే న్యాయస్థానానికి రిమాండ్ చేయడం వల్ల ఎటువంటి ప్రయోజనం ఉండదు.

తదనుగుణంగా, అప్పీల్ అనుమతించబడింది. దిగువ న్యాయస్థానాల ఆదేశాలు పక్కన పెట్టబడ్డాయి. పర్యవసానంగా, ఎక్జిక్యూషన్ పిటిషన్ కూడా కొట్టివేయబడింది. ఖర్చులు లేవు.

అప్పీలు అనుమతించబడింది.